

El poble català el 2017 va vèncer a l'Estat espanyol

written by Llorenç Prats | 10 d'octubre de 2021

Les suposades victòries judicials del president Puigdemont arreu d'Europa són una font de distracció permanent per als catalans. La seva persistència viatgera li suposa una cobertura mediàtica que no té cap relació amb el desenllaç final de tot plegat. Algunes veus, tanmateix, com **l'escriptora Rahola**, ho veuen com una manera de vèncer l'Estat espanyol, a través del descrèdit de la justícia espanyola.

Els fets, malgrat tot, són uns altres. L'organització popular catalana, de manera conscient i totalment organitzada, va saber prendre el lideratge durant el primer d'octubre del 2017. I ho va fer de tal manera que va descol·locar la persistent pressió psicològica de l'Estat espanyol, en forma de grans vaixells, **maniobres militars** o desplegaments d'uniformats. Res va parar la voluntat dels catalans d'exercir les seves facultats, innates, de participació i compromís. Catalunya va vèncer l'Estat espanyol!

Tanmateix, i contra tot pronòstic, els polítics catalans, els representants dels catalans, es van aturar. El màxim representat, el president Puigdemont, va preferir, sense més ni més, esperar una oferta de l'Estat espanyol. Una oferta que no va arribar. **Entre el 1r i el 16 d'octubre de 2017, tothom esperava** un gest de coherència. Una mínima dignitat en el comportament i en les actituds. Tot va ser silenci i donar la iniciativa a l'Estat espanyol. El qual, simplement aplicant la llei, en va tenir suficient. Va activar la maquinària judicial i els polítics catalans la van acatar, contradiint el mandat popular d'activar els mecanismes de la secessió que per llei tocaven.

Els exiliats del referèndum d'autodeterminació van anar-se'n

per voluntat pròpia després de valorar unes improbables conseqüències si s'haguessin mantingut lleials amb el mandat democràtic sorgit de les urnes. I els presos polítics ara indultats, igualment, de manera voluntària es van prestar a renunciar als seus compromisos perquè van dir, i diuen encara, **“No sabem que hagués passat”**. És a dir, en sengles casos una imaginària situació és la que va fer que defugissin del que entre el 2010 i el 2017 van dir que farien, tant sí com no: la independència. Una especulació va substituir els fets reals. Una excusa va prevaldre per damunt d'una obligació.

A hores d'ara, mirant els discursos de tots ells, els de l'exili i els dels indultats, s'aprecia un cansament personal ben lògic. **Són gent exhausta** i sense esma. S'han acontentat amb una situació que de fet no és la que volien ni la que vol la població catalana majoritàriament. El projecte compartit amb el conjunt de la societat s'ha difuminat i és quasi impossible de reconèixer.

Només si tornessin en bloc i parlessin clar tots plegats per acabar la feina sortida del mandat democràtic del referèndum d'autodeterminació, podrien recuperar una certa credibilitat. Per ara, en canvi, com molta gent admet, ja només són com **uns titelles de la justícia espanyola** buscant una oportunitat que mai trobaran ni serà escaient.

Hom ja ha dit que només **amb la independència es farà justícia**. I és que és impossible avançar cap enlloc basant-se en les pors infantils i ancestrals que el declivi de l'Estat espanyol pot provocar entre alguns catalans prou significats.